

maa blive løst, og blive løst paa det her foreliggende Grundlag, lige saa vel tror jeg, at man her skal lægge den væsentligste Opgave over paa Kommunerne, fordi man derved ogsaa bringer Sagen i en vis Forbindelse med den lokale Nød, som opstaaer. Dette vil jeg henstille til nøje og velvillig Overvejelse. Jeg tror, at naar man gør det, vil man være i Stand til at faa Folk ude paa Landet til at se med nogenlunde Velvillie paa dette Spørgsmaal om at løse et vigtigt socialt Problem indenfor Industrien og Arbejderklassen. Jeg har ikke villet undlade at gøre opmærksom paa dette, fordi det forekommer mig, at det er det, det vil komme til at dreje sig om. Jeg tror, at vil man se bort derfra, vil man kun naa at skabe mere og mere Uvillie mod Sagen.

Jeg har endnu kun den Bemærkning at gøre, at naar jeg glæder mig over dette Lovforslags Fremkomst, er det bl. a., fordi jeg haaber, det ogsaa skal raade Bod paa den Uro, som de senere Aar har bragt gennem de stadig tilbagevendende Love om Foranstaltninger mod ekstraordinær Arbejdsløshed; thi de har været ved at skabe Uvillie. Men naar vi her faar et nogenlunde godt Grundlag at bygge paa, maa det bidrage til, at der ikke Aar efter Aar kommer disse ekstraordinære Krav. Thi ligesom man, som jeg nævnedes til at begynde med, ude paa Landet maa sikre sig i det lange Løb mod at blive ruineret, dersom det Arbejde, man har sat ind, glipper i et eller andet Tilfælde, saaledes mener jeg, at dette Lovforslag, naar det ophøjes til Lov, maa faa den store Arbejdsskare indenfor Industrien og de andre organiserede Arbejderkrede til at sige: Her er et Felt, hvor man fra Kommunernes og Statens Side er traadt til, men det er under den Forudsætning, at vi ogsaa selv tager Sigte paa det lange Løb og selv gør, hvad vi formaar for at sikre os imod Arbejdsløshed.

Indenrigsministeren (Jensen-Sønderup): Den historiske Indledning, som det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgkreds (Moestrup) i Gaar begyndte med, kan jeg i et og alt henholde mig til, og der er ingen Anledning for mig til at forlænge Debatten ved at komme ind paa de samme Betragtninger med Hensyn til Lovforslagets Forberedelse i den Kommission, der nu beskæftiger sig med Invaliditetsforsikring. Det eneste Punkt i den historiske Indledning, som jeg vil dvæle lidt ved, er de Bemærkninger, der knyttedes sig til de forskellige Standpunkter, der i

Kommissionen var med Hensyn til Kommunitilskuddet, saavel med Hensyn til dets Størrelse som med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt det skulde være et obligatorisk Tilskud eller ikke. Der er en vis Forbindelse, mener jeg, mellem de to Ting. Saa længe Princippet er det, at der for det første er Tale om Forsikring, ikke Forsørgelse, og at dernæst det offentlige Tilskud er en Kvotadel af Præmien, er det en Selvfølge, at det spiller en uhyre Rolle, forsikringsmæssig set, at man ved, om den Kvotadel af Præmien, som eventuelt maatte være paalagt Kommunen, gaar ind eller ikke. Derfor er det givet — og det blev ogsaa med stor Styrke fremhævet under Kommissionens Forhandlinger af den nuværende Arbejdsløshedskasseinspektør —, at hvis man vilde paalægge Kommunerne at betale en forholdsvis større Del af Præmien vilde der komme alt for stor Usikkerhed ind i hele den forsikringstekniske Beregning, fordi man ikke kunde vide, om et frivilligt Kommunitilskud virkelig vilde indgaa. Da man i Kommissionen satte Kommunitilskuddet ned til den Sjattedel, det blev, havde jeg derfor ikke saa stor Betænkelighed ved at opgive mit principielle Standpunkt, det tvungne Kommunitilskud, fordi det ikke spillede saa stor en Rolle, som hvis man skulde have haft f. Eks. en Fjerdedel, som det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgkreds nævnedes ogsaa havde været hans Standpunkt, eller man skulde være gaaet endnu videre, saaledes som det ærede Medlem fra Lemvig (Sandbæk) egentlig ønskede det. I det Øjeblik Kommunitilskuddet bliver en forholdsvis set saa ringe Part, som det blev, er der ikke saa stor Fare ved at lade det være frivilligt, thi saa spiller det ikke saa stor en Rolle. Naar jeg har ment i saa Henseende at burde blive staaende ved det, som den nugældende Lov indeholder, baade med Hensyn til, at Kommunitilskuddet er frivilligt, og med Hensyn til Størrelsen af den Kvotadel, som Kommunerne havde Ret til at yde, og som de ogsaa omtrentlig har ydet, er det bl. a., fordi jeg har ønsket i saa ringe Grad som muligt at røre ved Lovens Principper; men jeg skal være meget villig til i saa Henseende under Sagens videre Gang at optage de Forhandlinger, der har været antydede som ønskelige, i det Udvalg, der bliver nedsat. Det er en Selvfølge, at naar jeg selv i Kommissionen har ønsket og stillet Forslag om, at Kommunitilskuddet skulde være baade obligatorisk og større, end det blev, skal jeg gerne være med til i saa Henseende at